

פרס נובל לראש האף-בי-איי

השקר

המוכח

אני רוצה להעלות במספר שורות נושא כאוב שאני "אוכל" וחיי איתו יום יום. והוא: אופן הטיפול בחולי הנפש בישראל ובחברה האנושית בכלל.

קיים בעניין זה בחברה שקר מוסכם שהגיעה העת לחשוף אותו. וקיים קשר של שתיקה מצד כל הנוגעים בדבר שמעי' מיד באור יותר אפל את צורת הטיפול בחולים.

האם יודעים תושבי ישראל, האזרחים ששולחים את ילדיהם לטיפול פסיכואנליטי, שהטיפול הזה הוא מעשה מירמה מובהק? ושהנהנים היחידים ממנו הם הפסיכולוגים המשלשלים דמי טיפול שמנים לכיסם? שום שיחה, ותהיה איוו שתהיה, אינה מסו' גלת לרפא חולה, והפסיכולוגים הלוקחים כסף עבור הטיפול עוברים על חוק המדי' נה הקובע שאדם לא יעסוק ברפואה בטע' נות שווא.

אך אנו כולנו אשמים במצב שנוצר יותר מהפסיכולוגים העבריינים. כי נוח לכולנו לשתוק — נוח להורים לזרוק את ילדם לפסיכולוג אחרי שהרסו אותו. במקום לנסות לשפר את היחס לילד בבייתם.

אירי ורד, חיפה

פרשת הח"כ

והמרק

"העולם הזה" 1798, "הח"כ ששחב את המרק" על סחיבת שקית המרק בסופרמרקט.

נמנעתם מלפרסם את שמו המפורש של

רוב הבנים האמריקאים נשלחים עליידי הוריהם לבית-ספר עברי פעם או פעמיים בשבוע, וזה מספיק להם כדי ללמוד לומר קדיש וכמה מיסקאות מתוך התורה, לאמירה בטקס בר' מיצווה. אבל רוברט וול נשלח לחדר כל יום משעה תשע עד חמש, במשך שנה שלמה, והוא אפילו לא היה יהודי, וגם לא ילד. הוא היה בשנות ה-20 המאוחרות שלו, ולחדר הוא נשלח עליידי האף-בי-איי.

וול היה סוכן האף-בי-איי במיאמי, כאשר נשלח עליידי המשד' לבית-ספר לעברית במרילאנד. הוא לא הבין מדוע דווקא עברית, למרות שזכר את השמועה שנפוצה בין כתלי בית-הספר, כאילו מרגלים ישראלים בארצות-הברית מנסים לגנוב סודות אמריקאיים גרעיניים, על-מנת לבנות מיתקן להמתקת מיים משלחם. אבל אחרי שוול סיים שנת לימודים אחת, הוא גילה שמשימתו לא היתה לתפוס סוכנים ישראלים, אלא תפקיד הרבה יותר פרוזאי וטיפשי: להאזין לשיחות הטלפון בשגרירות הישראלית בווישינגטון.

במשך שמונה שעות ביום היה וול יושב בחדר שכונה "חור", משום שהיה מאוכלס למכביר במכשירי-הקלטת והאזנה, לשיחות שנוהלו בשגרירויות של מדינות הגוש הקומו'ניסטי, ארצות-ערב, ישראל וצרפת (בתקופה בה היו יחסי צר'פת-ארצות-הברית מתוחים), והיה ממלא את הפרוצדורה הבאה: בשמעו דבר מה חשוב בשיחת הטלפון, להאזין, היה עליו ללחוץ על מכשיר ההקלטה ולהקליט את השיחה. וול לא נתקל בשיחות חשובות ומשמעותיות, משום שכל דיפלומט בווישינגטון היה בטוח שמאזינים לשיחות הטלפון שלו. מה שוול שמע בדך-כלל היו שיחות מעין אלו: "רבקה,

הח"כ, אולם בשום אמצעי אחר כדי לזהר תו. לא בחלתם.

כתבתם: "...וזאת כדי למנוע מראש כל חשד כאילו היא מפרסמת את הדברים מטעמים של נקמנות ולא מתוך מילוי חובתה הציבורית."

"הוא איש מיסכן, שלא כדאי להרוס אותו, אמר אחד הח"כים של המערך. הוא גמור ממילא."

אז זהו זה. כולנו כבר יודעים במי המדובר.

ישראל המדיאנו, גבעת-שמואל

עם קצת

מזל

ידידי מכירים אותי בדך-כלל כאדם הרואה שחורות. אך בכל זאת, אני שמח להודיע לכם, שאני רואה שביב של תקווה להצלת המדינה מידי שליטיה המושחתים.

תקוותי קשורה דווקא באותו הח"כ שי נתפס בסופרמרקט בגניבה. מי יתן ורוב חבריו בכנסת ילכו בעיקבותיו, ויהפכו

אגיע מאוחר הלילה. תתחילו לאכול בלעדי. בסדר? שלום! וול לא זכה לשמוע דיאלוג עסיסי בין הדיפלומטים הישראלים או סתם שיחות אינטימיות של סודות אינטימיים, משום שהם היו משוכנעים שנערכת האזנה לשיחות הטלפון שלהם, ולכן היו נזהרים, ואת השיחות החשובות באמת היו עורכים מתוך טלפונים ציבוריים.

לא היה ידוע לו מדוע האף-בי-איי מעוניין בכל-זאת להאזין לשיחות, ואסור היה לו לשאול למה. עליו היה רק לבצע את הפקודות. בתקופת מלחמת-ששת-הימים הופעל מכ' שיר ההקלטה בתדירות גבוהה וקלט הרבה פניות של יהודים אמריקאיים, שהציעו את עזרתם למולדת.

בכל-אופן, חבל שהדיפלומטים הערביים לא ניצלו את השיחות שהוקלטו עליידי האף-בי-איי, אז אולי היה נוצר קשר לא ישיר כמובן, בין שני העמים.

למשל, שיחה כזו: השגריר הישראלי היה יכול לצלצל ליועצו המדיני בביתו ולומר: "אילו רק היינו יכולים להביא לידיעת המצרים שאנחנו באמת מוכנים למסור להם את רירות בווישינגטון, ואומר: "איך אנחנו יכולים להביא לידיעת הישראלים שבכלל לא איכפת לנו שיספחו את רמת הגולן?" אילו היתה פרוצדורה כזאת מתגשמת, ביוזמתו של רו' ברט וול, קרוב-לוודאי שהשלום היה כבר קיים, ואזגר הובר (ראש האף-בי-איי) היה זוכה בפרס נובל לשלום.

פול ג'ייקובס, סן-פראנציסקו, טן-פראנציסקו השמאל החדש בארצות-הברית.

כולם לגונבי מרק-עוף ותפוחי-אדמה מה-שוק.

יתכן שבמקצועם החדש היו מגלים יותר כישרון ותושייה מאשר ביושבם בכנסת. ועם קצת מזל, היו באים אחריהם אנשים יותר הגונים ומוכשרים.

י. גולדן, באר-שבע

רמז

שקוף

הקדמתכם לכתבה אודות פרשת הח"כ

הקו הבטוח בין שתי נקודות

